

Instytut Pamięci Narodowej - Warszawa

<http://warszawa.ipn.gov.pl/waw/aktualnosci/55009,Prezentacja-wystawy-Ukradzone-dziecinstwo-Pultusk-3-lipca14-sierpnia-2018.html>
2018-07-18, 20:15

Prezentacja wystawy „Ukradzone dzieciństwo” – Pułtusk, 3 lipca–14 sierpnia 2018

Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Warszawie i Dom Polonii w Pułtusku serdecznie zapraszają do zwiedzania wystawy „Ukradzone dzieciństwo”.

DOM POLONII Zamek w Pułtusku

ul. Szkolna 11
06-100 Pułtusk

Ekspozycja ukazuje życie dzieci od okresu międzywojennego do zakończenia II wojny światowej. Pokazuje jak wyglądało ich życie, a także jak zmieniło się w czasie wojny. Okres dzieciństwa, który został brutalnie przerwany przez politykę terroru prowadzoną przez okupantów, pozostawił w ich życiu ogromną traumę. Ekspozycja odnosi się do losów dzieci z różnych mniejszości narodowych w tym: Żydów, Romów, Ukraińców, Białorusinów, Poleszuków, Karaimów, Ormian, Hucułów, a także do traumatycznych przeżyć związanych z gettem, obozem, przymusową pracą, deportacjami, egzekucjami itd.

Podzielona jest na siedem części, które obrazują dzieci w różnych rolach życiowych:

I Dzieci – życie przedwojennych dzieci, w tym mniejszości; II Obrońcy; III Oszukani?; IV Ofiary; V Obserwatorzy; VI Okaleczeni; VII Emigranci

Wystawę będzie można zwiedzać od 3 lipca do 14 sierpnia br.

Wstęp wolny.

Dzieciństwo to zwykle najpiękniejszy okres w życiu człowieka, pełen nadziei, ufności, beztrudnej zabawy i miłości. Wówczas buduje się własną tożsamość, odkrywa piękno i różnorodność otaczającego świata, definiuje i ugruntowuje postawy moralne na całe życie, uczy się altruizmu.

Świat tych doznań obecny był w życiu młodego pokolenia – urodzonego i wychowanego raz pierwszy od 123 lat w wolnej, niepodległej Polsce.

W 1939 r. wybuch wojny sprawił, że świat ten przestał istnieć – zastąpiły go groza, bezprzykładne okrucieństwo, codzienne świadectwo śmierci. Czy młody człowiek w tym obcym sobie świecie miał jeszcze jakiś wybór? Czy był tylko bezwolnym świadkiem wszechotaczającego mordy? Czy stać go było na demonstrację postaw heroicznych – ocalenie resztek humanizmu i własnego dzieciństwa?

O wyborach między byciem ofiarą, biernym obserwatorem a obrońcą opowiada właśnie prezentowana wystawa.

Historia „ukradzionego” polskim dzieciom dzieciństwa nie kończy się w 1945 r. – ocalałe z pożogi wojennej okaleczone fizycznie i psychicznie zarażały one swoimi przepełnionymi grozą wspomnieniami kolejne pokolenia Polaków, przenosząc wojenną traumę do czasów współczesnych. Czy my sami nie przekazujemy nieświadomie tej traumy – to niestety wciąż aktualne pytanie do każdego z nas.

